

Chương 10

Ác Đạo Hiến Tài Năng
Thư Sinh Lộ Tuyệt Kỹ

N

gọn Lư Sơn này quả là hiểm tuấn. Lão ngư phủ tự xưng là Phiên Dương Điếu Tẩu dẫn họ lên cao mãi như không hề có mục đích. Khi qua một hẻm núi gần vực sâu thăm thẳm bỗng có bước chân người đạp cỏ cây lay động. Phiên Dương Điếu Tẩu Đồ Long nghiêm mặt:

- Khuông Lư Tứ Tuyệt đó!

Nguyên lai bốn chư lão Khuông Lư Tứ Tuyệt này tiếp được thư mời của Võ Đang, tự thị vào uy vọng của mình nên tự đến đây ra tay trước. Chúng nhận định đối với một tiểu tử hậu bối mà phải hạ thiếp chiêu tập hắc đạo, bạch đạo toàn những cao thủ tới đối phó thực là có quá đáng. Tưởng nếu có thắng cũng chẳng có gì vinh dự, mà lỡ thua thì thật là mua cười. Thêm nữa Lư Sơn cách Võ Hân không xa, tất cả mọi việc ở bãi Anh Vũ, chúng đều có nghe biết cả. Do đó, chúng theo dõi Yến Lăng Vân đến đây định vây bắt sống chàng.

Đương nhiên bản lãnh bốn lão quái vật này phải hơn người, các bọn võ lâm bình thường không thể so sánh được và địa vị tên tuổi của chúng trong giang hồ không phải là nhỏ, chỉ vì Yến Lăng Vân mới bốn tẩu giang hồ không lâu nên chưa hề nghe biết tính danh chúng. Nhân đó khi Đồ Long nói tới tên Khuông Lư Tứ Tuyệt lão cũng chẳng thềm nói rõ tên họ là gì.

Yến Lăng Vân quay sang Phiên Dương Điếu Tẩu Đồ Long cười gằn:

- Xin tha thứ tiểu sinh thô lậu kiến văn, chưa hề nghe được cái gì là Khuông Lư Tứ Tuyệt. Xin nhờ tôn giá chịu phiên thuật lại cho nghe bản lãnh của họ được chăng?

Bấy giờ trong hẻm núi đã thấy thoáng có mấy bóng người xuất hiện. Lời nói của chàng là lời nói thật nhưng đối với bốn người đối phương lại là hiểu lầm là câu có ý khiêu khích hạ nhục. Lập tức một lão đạo sĩ áo xanh không đợi Phiên Dương Điếu Tẩu đáp, quát nhân đảo lộn quát to:

- Vô lượng thọ phạt! Tiểu tử to gan! Chết tới đâu còn dám khinh người, hôm nay Vân Hải chân nhân ta không thể tha người được!

Nhân ảnh theo tiếng lướt tới, phát trần chỉ vào mặt chàng, lại quát:

- Đến đây, đến đây, chân nhân ta xem người có bản lãnh gì mà dám ngông cuồng?

Đồng thời ba người đối phương cùng rút kiếm thủ thế đưa những cặp mắt đỏ lửa nhìn Yến Lăng Vân, chính đang lúc ấy thiếu niên tuấn tú Lâm Anh vọt thân đến đưa mắt ra hiệu cho chàng, rồi nhìn bốn tên Khuông Lư Tứ Tuyệt cười nhạt:

- Nếu muốn xuất thủ, Yến đại ca quyết không để các người thất vọng, hãy yên tâm, bây giờ tiểu sinh có mấy lời cảnh tỉnh chư vị có được chăng? Chư vị ở con đường hẹp này chận người không biết đối tượng là Yến Lăng Vân hay Lăng Vân Yến, điều ấy có thể lầm thì sao? Đó là điều thứ nhất, còn nữa theo tiểu sinh được biết, Võ Đang Ngọa Vân lão đạo và Giang Nam Bạch đều sau khi du ngoạn Khuông Lư trở về rồi chết, chư vị thân là chủ ở Lư Sơn tất cả có quan hệ trách nhiệm chẳng khác gì quái thư sinh, như vậy nếu nói về công đạo, chư vị tính sao?

Ngôn ngữ chàng rất linh lợi, mỗi chữ đều phân minh khiến Khuông Lư Tứ Tuyệt bất giác đưa mắt nhìn nhau. Đúng là chúng đối với hai tên Yến Lăng Vân và Lăng Vân Yến chỉ là nghe giang hồ đồn đại, sự thực ai là ai, là một hay là hai cũng chẳng biết rõ. Huống gì nguyên nhân cái chết của mấy cao nhân võ lâm xác thực là trước đây không lâu đều có đến thăm Lư Sơn, không thể không khiến người nghi ngờ.

Vân Hải lão đạo biến sắc quát hỏi Lâm Anh:

- Tiểu tử ngậm máu phun người. Giang Nam Bạch đại hiệp rõ ràng bị trúng ám toán của tiểu tử Lăng Vân Yến, với bản môn có can hệ gì?

Lâm Anh vẫn cười lạnh lùng:

- Hừ! Ngậm máu phun người! Tiểu sinh xin thỉnh giáo, chẳng lẽ năm xưa Đại Hoang chân nhân cất giấu bí kíp báu vật ở đây, chư vị đành can tâm để người khác chiếm đoạt hay sao? Đó là điều thiển cận dễ hiểu, chỉ vì Võ Đang và Bạch gia giả vờ không biết đó thôi!

Chàng đưa mắt nhìn qua một lão bà bà mặt lạnh như băng đứng trong bọn nói tiếp:

- Nếu như chư vị cứ nói bừa là không biết rõ Yến đại ca của ta hoặc là quái thư sinh Lăng Vân Yến nên cố tình cho đó là bằng cớ để thi hành ác độc thủ đoạn, thế thì đừng trách tiểu sinh đến Kim Lăng lần này sẽ đem tai nghe mắt thấy công bố trước võ lâm, xem ai là người bị nghi ngờ hơn ai?

Câu nói nửa kín nửa hở của Lâm Anh khiến cả bọn bốn người Khuông Lư Tứ Tuyệt giật mình, cả bốn đều thầm lo trong bụng:

"Quái thật! Bản môn đã sưu tra lâu năm về bí kíp trên bảo của Đại Hoang chân nhân sao tiểu tử này lại biết? Hiển nhiên gần đây thường có cao nhân các phái đến Lư Sơn không phải là không có nguyên nhân. Chẳng lẽ các bí mật ấy đều bị phát giác? Nếu thế tất mấy người đã chết nọ có liên quan đến việc này. Nếu lỡ công bố ra võ lâm đồng đạo chẳng những chúng ta càng bị thêm nghi ngờ, mà Lư Sơn phái sẽ không còn được yên nữa. Hiện nay bốn người chúng ta phải cẩn thận hơn mới được, nếu không về hồ không thành mà thành chó thực là nguy hiểm!"

Thêm nữa đối với chuyện Yến Lăng Vân hoặc Lăng Vân Yến, bọn chúng chẳng hề có bằng cứ nào, do đó tám mắt ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết nói sao.

Vị hòa thượng đứng đầu tức thì chấp hai tay trước ngực bước tới mấy bước, nhìn Lâm Anh đáp:

- A di đà phật! Lão nạp xuất gia không dám nói dối, lần này bốn người bản môn được Võ Đang mời tới, thực chưa biết tình hình tường tận ra sao, tiểu đàn việt có nghe gì về bí mật kíp của Đại Hoang chân nhân xin nói cho bản nạp nghe được chăng?

Yến Lăng Vân đứng bên nghe song phương đối đáp chợt nhớ lại lời Độc Hành Tẩu khi lâm chung so với dự kiến của Lâm Anh rất giống nhau, liền nghi nghĩa huynh chính bị Lư Sơn phái hạ độc. Nhân đó lập tức chàng nổi giận cướp lời:

- Các người ám toán chư lão rồi vu oan giá họa cho người. Kỷ đại ca Độc Hành Tẩu của ta cũng đã đến Lư Sơn quay về bảy ngày sau liền chết, các người nói sao?

Chuyện ấy là có thật, trước đây cứ tưởng Kỷ Linh bị trúng độc thủ của Lăng Vân Yến, bất quá là nghi ngờ theo sự nghi ngờ của nhà họ Bạch về cái chết của Giang Nam Bạch, kỳ thực tơ hào chẳng có bằng cứ gì cả.

Bây giờ suy đi nghĩ lại, quả nhiên Lư Sơn phái rất đáng nghi, điều ấy khiến chàng rất nôn nóng báo hận cho nghĩa huynh. Vị lão hòa thượng kia nghe lời thác dị chuyển mắt qua chàng:

- A di đà phật! Xin Yến thí chủ chớ hiểu lầm, lão nạp không ngại nói rõ ràng, bản môn đối với bí kíp của Đại Hoang chân nhân cũng chỉ nghe nói cất giấu tại vùng Lư Sơn, còn sự thực ở đâu, đến nay vẫn chưa biết. Hà huống Khuông Lư là một thắng cảnh, không thể cấm được du khách, lệnh hữu Kỷ đại hiệp đến đây lúc nào thực sự chúng ta không biết, lẽ nào lại mưu hại người?

Rồi lại nói với Lâm Anh:

- Đại danh quý tánh của tiểu đàn việt, bản tăng chưa được lãnh giáo, lý luận vừa rồi xác thực cũng có kiến giải. Hoặc là mấy vị cao nhân ấy nếu chẳng quan hệ gì với bí

kíp trân quý, quyết không thể trước sau đều đến Lư Sơn và quyết không thể khi về đều chết hết như nhau, nguyên nhân mấy cái chết đều trùng hợp nếu không có thí chủ nghi ngờ mà chỉ rõ, chúng lão tăng đây cũng không biết được.

Ngôn ngữ lão khản thiết như không hề biết có gì giả trá. Lâm Anh đưa mắt ra hiệu cho Yến Lăng Vân dần cơn tức giận, rồi nói tiếp:

- Đại hòa thượng! Đừng lộng ngôn, bí kíp Đại Hoang đã bị ai đó đoạt mất, không tin có thể đến dưới núi Ngũ Lão Phong trong thác nước có Thiên Toàn Tiên Phủ xem cho mình bạch. Nếu tiểu sinh đoán không sai, người đoạt được bí kíp ấy chính là hung thủ đã ám toán Giang Nam Bạch và Ngọa Vân lão đạo. Còn Lư Sơn phải các người, tiểu sinh đây cũng xem xét kỹ, quả không phải là người đoạt được, nếu không thế hôm nay làm gì có việc này xảy ra?

Khuông Lư Tứ Tuyệt giật mình thất kinh, một là chúng đã nhiều năm sưu tra bí kíp không ngờ lại ở trong thác dưới ngọn Ngũ Lão Phong, hai là người ta xem xét bản môn đã lâu mà tự chúng không biết, hiển nhiên đối phương dù chỉ mới trẻ măng ắt cũng là có bản lĩnh hơn người. Nhất là nếu thực có các chuyện này chẳng khác gì Lư Sơn phái đã nằm trong tay người.

Chúng lại khởi nghi kẻ đoạt được bí kíp chính là ba nam nữ thiếu niên này, nếu không bí mật lâu năm của Đại Hoang chân nhân làm sao ba thiếu niên lại biết? Vì nguyên nhân ấy, Vân Hải lão đạo nổi lên ác ý:

"Hôm nay bất kể vì thanh danh bản môn hay vì muốn giúp sức Võ Đang, chúng ta tất phải bắt cho được ba thiếu niên nam nữ này mới được!"

Nghĩ vậy lão liền cười hăng hắc chen vào:

- Tiểu quỷ hoa ngôn xảo ngữ, tưởng đem nguy kế qua mặt chúng ta hôm nay không được đâu! Nếu chịu ngoan ngoãn đưa bí kíp, bản chân nhân sẽ tha cho không chết!

Lão đạo ngôn không thẹn, như đã nắm chắc và không coi họ vào đâu. Lâm Anh bực bội cười lạnh lẽo:

- Chớ cần càn không biết lòng người tốt, im miệng đi, đừng ngăn trở thiếu gia du sơn hôm nay, hay các người muốn động thủ?

Lão hòa thượng ho khan mấy tiếng:

- Tiểu thí chủ thân có tuyệt học từng ngâm xem xét bản môn, hôm nay không dễ gặp nhau, nếu không lãnh giáo một phen, tương lai lỡ lời truyền ra giang hồ, lão tăng còn mặt mũi nào ngó ai?

Mắt lão quét qua Yến Lăng Vân nói tiếp:

- Thế thì càng hay, chúng ta chẳng muốn lấy nhiều thắng ít, chúng ta sẽ có ba cuộc đấu để định hơn thua. Nếu tam vị thua chỉ cần tam vị theo bần tăng, trái lại bản môn sẽ tự thủ không động gì tới ba vị nữa được không?

Vân Hải lão đạo vẫy phát trần giương những sợi dây tua tua lên quát to:

- Bản chân nhân xin xuất chiêu cuộc thứ nhất, các người tiểu tử nào ra trước?

Yến Lăng Vân không chịu đựng nổi nữa, vừa thấy đối phương cuồng ngạo như thế, chàng lập tức lướt thân tới trước mặt Lâm Anh, tiếp lời đáp:

- Thiếu gia thử xem con trâu nước người bản lãnh tới đâu mà dám khinh người đến thế?

Song thủ chàng chỉ vào mặt lão:

- Các người tự xưng Tứ Tuyệt, có lẽ cũng có chút bản lãnh, mau xuất thủ cho thiếu gia xem!

Từ khi ở bãi Anh Vũ, Yến Lăng Vân thử thi triển thần công, về sau chàng rất tự tin ở sở học, nhưng thư sinh rốt cục vẫn là thư sinh. Đồng thời chàng còn quan tâm tới Lâm Yên cô nương yếu đuối đứng sau cần có người bảo vệ nên chàng tự động xin xuất thủ trước. Dù vậy chàng vẫn còn lo lắng nhìn về sau, vì Tứ Tuyệt này ai cũng là nhân vật thành danh bên tẩu giang hồ nửa đời, còn chàng chỉ là người xuất đạo chưa lâu. Vân Hải Chân Nhân nở nụ cười khinh miệt:

- Tiểu quỷ gan lớn thật, bản chân nhân sẽ cho người nhìn chút bản lãnh rồi sẽ tính sau!

Phất trần lão xoay qua chỉ thẳng vào một cây liễu khô mọc ngay bên cạnh đường núi, lập tức muôn vạn sợi dây phất trần bằng lông đuôi ngựa cương cứng lên như muôn vạn mũi cương châm bắn thẳng cắm sâu vào thân cây. Hiển nhiên động tác ấy của lão chỉ để thị uy nhưng cũng đủ thấy công lực thâm hậu của lão có thể điều khiển khí thấu phất trần biến nhu thành cương, cực kỳ kinh dị. Vân Hải lão đạo sau đó như chẳng có chuyện gì thu hồi phất trần, đưa mắt nhìn Yến Lăng Vân, quát:

- Tiểu bối họ Yến, người tự so với thân cây kia ra sao? Có chịu nổi một chiêu của bản chân nhân không?

Câu hỏi của lão mười phần cuồng ngạo, tựa hồ không thêm để đối thủ vào nửa con mắt. Vì vậy lửa giận trong lòng Yến Lăng Vân càng bốc cao, chàng sức nhớ đến Miêu Lãnh lão ma từng truyền thụ cho chàng tuyệt kỹ Lãnh Diệm Xuyên Tâm, nếu như thi triển Tam Âm Chân Khí hợp cùng tuyệt kỹ ấy chắc sẽ có hiệu lực khó lường. Chàng

chẳng thèm đáp, lập tức ngâm vận thần công, giơ tay cong ngón tay nhắm hướng thân liễu khô cách không bắn ra. Ngón tay chàng vừa bật ra, lập tức thân cây bị xuyên qua một lỗ to như trứng ngỗng, chàng thản nhiên nhìn Vân Hải lão đạo, mỉm cười:

- Công phu của tiểu sinh có đáng xem chút nào không? Và không biết lão trêu già người chịu nổi một chiêu chăng?

Thêm thiếu niên Lâm Anh ở sau lưng buột lời tán thưởng:

- Yếu đại ca hảo công phu! Không chừng so với binh nhận, cuộc thứ nhất coi như thắng rồi!

Quả là chiêu phát vừa rồi Vân Hải lão đạo mượn phát trần làm binh khí chấn động khí lực. Nếu so hai người, đừng nói tất cả đều nhìn thấy trước mắt, dù có là trẻ con ba tuổi cũng phải nhận nội lực Yển Lăng Vân dùng tay không là cao hơn. Thực ra lão đạo Vân Hải này có hành động như thế, một mặt thấy đối thủ là kẻ mới nhập giang hồ nên có ý trấn áp trước, đồng thời khiêu khích cho đối phương giận dữ nóng nảy, mặt khác là cũng thăm dò thử xem công lực hỏa hầu của đối thủ sự thực tới đâu. Lão không thể ngờ, đối thủ bất quá chỉ là một tiểu thư sinh, xuất thủ sử dụng thần công tuyệt kỹ đến thế.

Mắt lão nhìn xuyên qua thân cây không gây một tiếng động chẳng khác nào pháp thuật rõ ràng là một loại kỳ công âm độc dùng vô hình đả thương người, hoặc nếu tự thân bị kỳ công ấy không thể nào chống cự nổi. Cho nên bấy giờ lão kinh dị ngẩn ra như gỗ không thốt được một lời.

Ba đồng bạn Lư Sơn phải thấy tình hình ấy cũng biến sắc, lão hòa thượng vội vàng bước lên chấp tay hướng về Yển Lăng Vân:

- Tuyệt học Lãnh Diệm Xuyên Tâm của Yển thí chủ đủ khiến bản tăng Trừng Nhất báỉ phục! Kể ra bản môn và Miêu Lãnh Khuyết cũng có uyên nguyên, việc hôm nay đến đây dừng lại được rồi. Tất cả đều phải là người ngoài, chẳng cần dùng võ học ấn chứng cái gì nữa, kính mời chư vị vào tề am đàm luận được chăng?

Vị Trừng Nhất lão hòa thượng này cung cung kính kính và nói được tên tuyệt kỹ Lãnh Diệm Xuyên Tâm và nói có giao tình với Miêu Lãnh Khuyết hiển nhiên nhận định Yển Lăng Vân tất là truyền nhân của lão ma đầu nọ nên không dám gây sự nữa. Sự thực lão biết được chiêu này chẳng có gì kỳ lạ, năm xưa Miêu Lãnh lão ma hoành hành hải nội không ai địch nổi, đả thương vô số vẫn thường dùng chiêu tuyệt học này, bất cứ ai lớn tuổi một chút đều có thể nghe biết.

Thêm nữa loại tuyệt học này rất là âm độc, nếu không luyện được cương khí hộ thân không thể chống cự lại nổi, huống hồ gì vừa rồi Yến Lăng Vân vận dụng cả Tam Âm Thần Công uy lực hỏa hầu còn cao hơn cả Miêu Lãnh Khuyết năm xưa, thiết tưởng Trừng Nhất lão hòa thượng kiến văn quảng bác lẽ nào không sợ? Lão tưởng nhận có quan hệ, nào ngờ kết quả tương phản, lúc ấy Yến Lăng Vân vận động tâm nghĩ thầm:

"Thì ra Lư Sơn phái cũng cùng là bọn sói cắn với Miêu Lãnh lão ma mà thôi! Rõ ràng không phải là chính nhân quân tử?"

Rồi đó chàng lạnh sắc mặt lắc đầu đáp:

- Không sai, công phu ấy chính có quan hệ với bản lãnh Miêu Lãnh, đại hòa thượng không then kiến văn quảng bác, nhưng tiểu sinh và bọn chúng lại chẳng có quan hệ gì, như vậy chẳng có chi để đàm luận với quý phái. Tiểu sinh thiết tưởng đại hòa thượng nên quay về núi an phận thủ thường, đừng dấn thân vào cuộc gió tanh mưa máu này nên chăng?

Câu nói ấy của chàng khiến cả bọn Khuông Lư Tứ Tuyệt đưa mắt nhìn nhau không dần được lòng tức giận, vì dù sao chúng cũng là những nhân vật nổi tiếng võ lâm, dù có bị chấn động bởi uy danh Miêu Lãnh lão ma nhưng đâu đến nỗi bị tiểu thư sinh này khinh thị? Đang lúc lửa giận sắp bùng, bỗng trên đỉnh núi xa xa có tiếng kêu thanh thót:

- Vân đệ đệ! Ta đến đây này!

Chợt thấy một bóng đỏ vọt lên không hạ xuống hiện ra là một nữ lang hồng y đeo kiếm. Nhất là Yến Lăng Vân, vừa nhìn là đã nhận ra chính là người chàng đêm ngày mong đợi Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh. Chàng lập tức hưng phấn hơn bao giờ hết đến độ quên cả trước mặt còn có địch nhân, vội vàng reo lên:

- Quỳnh tỷ tỷ sao lại đến đây? Thế mà nghe đồn tỷ tỷ bị Vu Sơn La lão tiên bối bắt rồi chứ?

Hai bên đều như một ngày không gặp dài bằng ba thu, tình thâm vô hạn hiện lên sắc diện. Cát Phi Quỳnh vừa ổn định cước bộ liền quét mắt nhìn Lâm Yên cô nương đứng sau lưng Yến Lăng Vân một cái, mày liễu hơi cau, di bộ đến gần tiếp lời đáp:

- Chuyện còn dài lắm, từ từ sẽ nói. Gia sư đang ở Sơ Trang đình trên núi chờ đợi có việc muốn hỏi đó.

Nàng lại chuyển thân nhìn Khuông Lư Tứ Tuyệt khẽ gật đầu lớn tiếng:

- Tiểu nữ Đông Hải Cát Phi Quỳnh gia sư tên là Thiết Lão Lão, Yến huynh đệ của ta đây mới nhập giang hồ không biết nhiều về rắc rối võ lâm, như có chỗ nào lỡ lời,

mong chư vị tha thứ. Nếu chư vị không còn chuyện gì xin cứ tùy tiện. Tương lai nếu có dịp đến Lư Sơn, ta xin tới nơi làm lễ.

Khuông Lư Tứ Tuyệt vừa nghe tới tên Vu Sơn Thiết Lão Lão La Cô Bà đã đến nơi này ai nấy đều chấn động, chúng đều biết vị nữ sát tinh ấy cực khó tính, không nên động tới. Đối phương trước mắt là một thiếu niên mà đã khó đối phó, huống gì lại còn có thêm đại viện nữa?

May mà Hồng Lăng Nữ ngôn ngữ khiêm nhường rất dễ nghe, nhân đó lập tức thừa cơ chuyển ý cả bọn vội vàng vàng đáp lễ:

- Cô nương tốt quá, tất cả chúng ta chỉ là hiểu lầm, chúng lão xin tuân lệnh không làm phiền nữa.

Rồi đó chia tay liền.

Sực nhớ đến sau lưng còn có đồng bạn, Yến Lăng Vân lập tức quay lại định giới thiệu với Hồng Lăng Nữ. Nào ngờ chỉ trong một thoáng chốc chị em họ Lâm đã đi đâu không biết? Chàng phải nhìn quanh một lúc mới phát hiện hai người đã không nói một lời trở lui xuống tới chân núi. Tình hình như thế khiến chàng cảm thấy khó hiểu, chợt nhớ Lâm Yên cô nương là khuê nữ yếu đuối rất sợ những cuộc đấu bạo lực nên chắc nàng có ý tránh. Lập tức chàng gọi to vọng xuống:

- Lâm cô nương, Lâm huynh đệ, tạm đợi một chút, vụ rắc rối này đã được hóa giải được rồi!

Theo lẽ họ gặp nhau là đã tâm đầu ý hợp hai bên chẳng có gì giận nhau và địch nhân cũng đã rút lui, chính là lúc du ngoạn rất tốt, lẽ nào tỷ đệ họ Lâm không quay lại tiếp tục đăng sơn? Thế mà rất kỳ lạ, chàng gọi mấy lần mà chỉ có Lâm cô nương hơi quay đầu, bên tai chàng nghe có tiếng nho nhỏ u oán:

- Huynh dài đã có người tri kỷ làm bạn, ngu tử muội chỉ nên cáo từ. Bất quá trước đây có điều chưa tiện báo cho huynh dài biết, đó là gia tổ đã ở Quy Sơn giống chuông truyền thụ bản lãnh cho huynh dài, hy vọng huynh dài chưa quên chứ?

Chàng nhìn thấy hai tỷ đệ họ đã phi thân lên thuyền không hề quay đầu lại, thuyền nhổ neo đi ngay lập tức. Thực không biết nói sao! Nhất là vị Lâm Yên cô nương ấy, cuối cùng cũng để lộ nàng biết nội công Truyền Âm Nhập Mật, rõ ràng võ công nàng đã đạt tới cảnh giới phản phác quy nguyên, thân có tuyệt học hơn đời, bình thường giấu kín không hề lộ, đến độ Yến Lăng Vân quanh quần bên nàng suốt ngày mà không hay biết nàng chính là cháu gái của lão nhân truyền âm dạy cho chàng huyền công ở núi Quy Sơn. Cơ duyên như thế mà nhất thời qua mất khiến lòng chàng thêm

băn khoăn... hối hận... khó hình dung nổi. Nhưng người ta đã đi tuyệt mù, nước chảy thao thao khó mà quay lại, hà huống rớt ráo vì đâu nên nổi để đối phương như thế còn gì để nói?

Mắt Yến Lăng Vân dõi theo cánh buồm xa dần thần sắc hoảng hốt đến gần người hồi lâu. Đương nhiên nổi lòng chàng, Cát Phi Quỳnh chẳng biết tư hào, nhưng nàng cảm giác được vì lúc này đã nhìn thấy Lâm Yên cô nương tư dung tuyệt thế có lẽ người trong mộng của nàng đã thay lòng đổi dạ. Nàng ngậm tự cảm thương gần người đứng cạnh.

Lâu lắm, nàng mới thở dài u oán nhìn Yến Lăng Vân:

- Vân đệ đệ! Vị cô nương ấy quả là tuyệt đẹp. Tỷ tỷ đến thật không đúng lúc! Bây giờ làm sao đây?

Ngữ khí nàng tuy vẫn ôn nhu nhưng cũng không thoát khỏi hàm ý đố kỵ ganh ghét của nữ nhi. Câu nói ấy nhất thời cảnh tỉnh Yến Lăng Vân, chàng thần thờ:

- Tiếc lắm thay! Tiếc lắm thay!

Rồi liền nắm tay ngọc của Cát Phi Quỳnh quan thiết hỏi:

- Mấy ngày nay, có lẽ Quỳnh tỷ tỷ rất buồn, lúc này nghe nói lệnh sư có việc cần hỏi nhưng không biết Thanh Liên tiên bối hay là La lão tiên bối vậy?

Chàng vẫn thành khẩn như xưa chẳng có chút gì có mới nới cũ, do đó Hồng Lăng Nữ lập tức phấn chấn cười diễm lệ:

- Chẳng lẽ Kỷ lão tiên bối không nói cho đệ đệ biết gia sư tỷ tỷ là ai ư? Chúng ta lên núi mau, e rằng lão nhân gia đợi đã lâu rồi đó.

Rồi hai người nắm tay cùng lên núi, trên đường đi Hồng Lăng Nữ kể sơ qua về sự mất tích của nàng. Thì ra Thiết Lão Lão La Cô Bà, khi ấy bắt cóc nàng về Tam Du động giải huyết cho nàng rồi cười bảo:

- Con bé này! Lão thân La Cô Bà, người gọi là Thiết Lão Lão, cô bé có biết Độc Hành Tẩu Kỷ đại hiệp không? Người ấy đã bắt tiểu tử đi cùng với người rồi, nhưng là tốt lắm đó vì lão đã ước hẹn với ta trong mười năm mà không tìm được xứng đáng làm truyền môn nhân sẽ không bao giờ thu đồ đệ nữa. Ta cũng vậy, ý của người ra sao?

Thiết Lão Lão này khi sinh ra mặt đã đen như mực, hình dung quái dị thần sắc lúc nào cũng nghiêm lạnh mười phần dễ sợ khiến ai nấy nhìn thấy đều kinh hoảng. Nhưng bây giờ lại rất hiền lành rất dễ thân cận và tỏ ra rất yêu quý Hồng Lăng Nữ. Nhân đó Cát Phi Quỳnh tự biết phúc tới, trí liền linh hoạt, phiên thân đứng dậy nghiêm cẩn:

- Mong được ân lão tiên bối rũ lòng thương, tiểu nữ xin ghi xương khắc cốt. Nhưng vẫn bối thân đã có sư phụ, làm người dám đâu quên gốc, mong lão tiên bối tha thứ cho ngu nữ.

Nàng nói rất là uyển chuyển và cũng cực trung tín, tự thân không dám cự tuyệt nhưng không dám mong ân chỉ đặt vấn đề sư môn, không tự ti không tự cao mười phần đắc thể.

La Cô Bà không có ý giận, trái lại còn gật đầu khen:

- Khó được! Khó được! Người không quên gốc, lão thân nào nữ miễn cưỡng? Xem người ra chiêu có lẽ tất là môn hạ Thanh Liên ở Đông Hải, Độc Hành Tẩu lão quỷ và quý phái có nguồn gốc rất sâu, tất sẽ có an bài, chuyện ấy tương lai sẽ bàn lại, tạm thời lão thân thu người làm ký danh đệ tử được không?

Cát Phi Quỳnh bấy giờ mới nhớ ra sư phụ thường nhắc đến Độc Hành Tẩu, quả nhiên họ có quan hệ cực thâm sâu, hà huống ký danh đệ tử đâu phải là phản bội môn phái có gì không tiện. Do đó nàng vội quỳ xuống:

- Ân sư! Đệ tử Cát Phi Quỳnh xin khấu đầu!

Đồng thời La Cô Bà cũng vui vẻ cười lớn ôm lấy nàng phủ dụ:

- Được rồi! Được rồi! Lão thân nữa đời cô tịch, từ nay về sau có người là hài tử ngoan, ta há không sống lâu hơn cùng tuệ nguyệt vô biên sao?

Hai sư đồ thân yêu nhau chẳng khác gì mẹ con, hai người đem thân thế ra kể cho nhau nghe. Đương nhiên Hồng Lăng Nữ không dám giấu giếm, e lệ kể cho sư phụ nghe về tấm lòng nàng đối với Yến Lăng Vân và tỏ ý lo lắng cho chàng. Nhân đó La Cô Bà vì quá yêu nữ đệ tử, lập tức cho người cầm Thiết Mộc Lệnh đuổi theo dấu vết chàng ngấm bảo vệ.

Không ngờ chỉ vài ngày sau lại được tin báo trở về cấp báo Độc Hành đại hiệp và tiểu tướng công họ Yến cùng đến Võ Xương, không biết vì cớ gì bỏ mạng, nguyên nhân cái chết không rõ ràng.

Độc Hành Tẩu và La Cô Bà khi xưa là tình nhân, nghe tin bèn quyết tìm đến tra xét. Mới đầu La Cô Bà cũng nhận định là do Yến Lăng Vân âm toán, Hồng Lăng Nữ giải thích thế nào cũng không hết nghi ngờ.

Đến lúc theo dấu tìm lên ngọn tiểu Cô Sơn này nghe lén được hai bên đối đáp mới biết nhận định sai, bèn lệnh ái đồ mời Yến Lăng Vân lên ý muốn hỏi về cái chết của Kỷ Linh ra sao?

Chỉ một khắc sau hai người lên đến đỉnh núi, đã thấy La Cô Bà tay cầm trượng dựa lan can nhìn mặt nước sâu dưới xa vời chú mục viễn phương thần sắc âm đạm. Nghe tiếng chân mới chậm chậm xoay thân nhìn ái đồ và thiếu niên thăm dò, hiển nhiên trong mắt bà hai người này rất đẹp đôi.

Không đợi Yến Lăng Vân mở lời, lão bà gật đầu nói:

- Lão thân nhân trong lòng đau vì bạn cũ trước đây, có nghi ngờ tiểu tướng công, có lẽ Quỳnh nhi đã nói qua, kính mong lượng thứ. Hiện mời gót ngọc tới đây xin kể cho nghe rõ tình hình lâm chung của Kỷ đại hiệp được chăng?

Yến Lăng Vân cúi xá thi lễ nghiêm kính đáp:

- Lão tiền bối bất tất quá khiêm, chuyện liên quan đến Kỷ đại ca văn bối, văn bối cũng chưa nghĩ ra duyên cớ, kính xin được chỉ giáo.

Liền đó đem chuyện hai người đến Võ Xương nhất nhất kể rõ. Cuối cùng lại đem chuyện Giang Nam Bạch chết mà chàng nghe được rất giống với tình hình lúc chết của Độc Hành Tẩu kể luôn. La Cô Bà trầm ngâm một lúc mới cất tiếng lớn:

- Phải đó! Kẻ thù không phải là Miêu Lãnh lão ma ắt phải là quái thư sinh Lăng Vân Yến gì đó, chúng ta phải rửa hận này.

Rồi đó lão bà nhìn chàng gật đầu tiếp:

- Tiểu tướng công phúc nhà sâu dày, chỗ nào cũng vì họa mà gặp phúc, nếu như lão thân sở liệu không sai thì lão nhân dùng tiếng chuông truyền huyền công tất là Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử tiền bối phải chăng?

Rồi lại a một tiếng nhìn ái đồ Cát Phi Quỳnh nói tiếp:

- Quả nhiên Thiên Đô lão thần tiên nguyên họ Lâm, Yến tướng công nói nữ tử truyền âm kia cũng họ Lâm có thể nói không phải vu khoát, được vị lão nhân gia này để ý đến đúng là vô thượng phúc duyên đó!

Thần sắc của lão bà một mặt như tiếc giùm Yến Lăng Vân không theo chân tỷ đệ họ Lâm, một mặt lại e người tình của ái đồ mình bị Tử y nữ lang kia đoạt mất. Chị em họ Lâm dứt áo ra đi đối với người chưa có kinh nghiệm gì cuộc đời như chàng, chàng không hiểu nguyên do nhưng nhìn thần sắc lão bà, chàng liền tỉnh ngộ không ngờ mới gặp chàng nghe qua câu chuyện, lão bà đoán liền trúng.

Nhất là Cát Phi Quỳnh đối với tiền đồ của người yêu, nàng rất quan tâm, liền đó nàng quyết định hướng về chàng nói:

- Vân đệ đệ, tỷ đệ họ Lâm ấy là người rất tốt có thể dẫn đệ đệ vào cửa Thiên Đô thần tiên, cơ duyên như thế không nên uống phí. Bây giờ từ thủy đảo khó mà đuổi kịp, hay ta dùng đường bộ đuổi theo được không?

- o O o -